



- 4 O zrně v Boží zahradě
- 6 ZMT 9.11. : Otazníky kolem umělé inteligence
- 7 Nad uměním života 3
- 8 Zpívat a věřit. Rozhovor s Vojtěchem Láskou
- 12 S P. Michaelem o tradici duchovních cvičení
- 15 Umět se zastavit
- 16 Farní den není jen jeden den...

Podzim, jaro, odchod, svět a vzkříšení



Považuji za veliký a nezasloužený dar, že jsem mohl nějakou dobu studovat v Římě, kde jsem se potkával s lidmi z různých končin světa. Mohli

jsme se vzájemně obohacovat tím, co si kdo přinesl ze svého domácího prostředí.

Pro nás, české studenty, bylo například překvapivé, že když se v Africe (nebo možná v některých oblastech Afriky) řekne o člověku, že je starý, není to urážka, ale uznání. Ke stáří a k životní zkušenosti tam panuje opravdu velká úcta.

Podzimní čas, zvláště začátek listopadu, máme spojen s tématem odchodu z tohoto světa. Vzpomínáme na naše zesnulé a modlíme se za ně s nadějí na věčný život.

Nemáme přímou zkušenost s životem po smrti, podobně jako studenti z rovníku neměli přímou zkušenost s jarem.

Věříme však, že podzim lidského života není konec, ale že nás čeká něco jako jaro. Nebo vlastně něco víc než jaro. Roční období se střídají pořád dokola. Život člověka ale není nějakým nekonečným koloběhem, nýbrž čeká nás dovršení v nebeské slávě. Tedy pokud Kristu dovolíme, aby nás zachránil.

Když Ježíš probudil k životu Lazara nebo Jairovu dceru, tito zemřelí se vrátili znovu k pozemskému životu a jednoho dne museli opět zemřít.

Když ale Kristus vstal z mrtvých, je to jiné. Není to nic provizorního ani to není jen návrat k pozemskému životu. Jeho tělo je oslavené a my věříme, že i naše tělo bude jednou vzkříšeno, bude se podobat Kristovu tělu oslavenému a bude zbaveno všech nedokonalostí. Kristovo vzkříšení je ústředním prvkem křesťanské víry. Slavíme ho nejen o Velikonocích, ale také každou neděli. A v Krédu vyznáváme, že věříme ve vzkříšení těla a v život věčný.

Protože se nechci příliš zamotat do svých teologických úvah, dovolím si přenechat zakončení tohoto zamýšlení svatému Pavlovi:

Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho (1 Kor 15,16–23).

Budme tedy lidmi plnými křesťanské naděje, lidmi, kteří patří Kristu. A pamatujme v modlitbách na ty, kdo nás přešli na věčnost.

P. Dominik

↓ Dobroden 21. 10.





↓↑ Farní den 7. 10.



Milost odpuštění



Milí čtenáři Fchodovin,

začátek listopadu mám ráda. Ráda s rodinou chodívám na hřbitov a ráda se modlím u hrobů našich předků za spásu jejich duší. Vybavuje se mi verš z Matoušova evangelia 18. kapitoly: „A jeho pán se rozhněval a dal ho mučitelům, dokud by nezaplatil celý dluh. Tak bude jednat s vámi i můj nebeský Otec, jestliže každý svému bratru ze srdce neodpustíte.“

A my svými modlitbami jim můžeme tento dluh pomáhat splácet. A jak tyto verše máme žít my dnes ještě na této zemi? Vždyť odpuštění ze srdce je tak těžké. Máme tolik důvodů, proč si daný člověk nezaslouží naše odpuštění. Odpuštění mám ale spojené se strachem. Se strachem z toho člověka. Bojím se jeho dalších „ataků“ na mou osobu.

Ale když se mi podaří odpustit, nebo když se o to alespoň snažím, poznávám, že pak strach z daného člověka začíná mizet. Také mi přijde, že skrze odpuštění přichází uzdravení. Protože teprve potom může přijít Pán a daná bolavá místa uzdravovat.

Moc mi pomohlo, když jsem si uvědomila, že ani odpuštění nemáme a nemůžeme učinit z vlastních sil. Takže toto evangelium je moc praktické již zde na zemi. Vidíme vztah: zranění – bolest – nechce se mi odpustit – strach z „agresora“ – snaha odpustit – prosba o sílu k odpuštění – odpuštění – uzdravení ran – ztráta strachu. Kéž nám Pán dává tu milost stále Ho zvát do našeho neodpuštění a kéž my odpouštíme.

Přeji nám všem požehnaný dušičkový čas.

Katka



O ZRNU V BOŽÍ ZAHRADE



Přicházejí chvíle, kdy naše mysl bude intenzivně zaměřena na místa, kde odpočívají naše milované osoby, které kráčely s námi na té cestě života a předešly nás na věčnost. Možná, že nás také napadnou různé otázky: Proč se člověk narodil, když musí zemřít? Proč pracuje, když ovoce své práce opustí a často pozůstali utratí lehkovážně, co zemřelý těžce nahospodařil? Proč člověk trpí, když tolik touží po štěstí? Proč vůbec umírá, když chce žít?

Jistě náročné otázky. A k tomu, abychom našli uspokojivé řešení, musíme si napřed položit jinou otázku: Je něco po smrti, nebo po smrti nastane konec všeho? Za časů Kryštofa Kolumba se živě probírala otázka, zdali za Atlantickým oceánem je země. Jedni kategoricky tvrdili: Zde je jen voda, za oceánem nic není; opatrnější říkali: Nevíme. A Kolumbus řekl: „Je tam země,“ – a objevil Ameriku.

S otázkou lidské existence je to podobné. Jedni ve jménu vědy (které?) prohlašují, že život a smrt jsou neměnné zákony přírody a že smrtí všechno končí. Jiní – opatrnější – krčí rameny: Nevíme; naše víra má jistotu: smrtí se život nekončí, ale mění a přijde čas, že tělo lidské bude vzkříšeno do života věčného, proto nejen duše, ale i tělo v jistém slova smyslu je nesmrtelné. Jistotu máme ve slovech Ježíše Krista: „Kdo věří ve mne, má život věčný“ (Jan 6, 47); „Já jsem chléb života“ (Jan 6, 48) – „Já jsem ten chléb, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, žít bude navěky.“ (Jan 6, 50)

Víra v posmrtný život staví naše pozemské putování do nového světla. Člověk pochopí, že nepracuje zbytečně, neboť pracuje pro dobro, k užítku druhých lidí, vždyť Ježíš řekl: „Pravím vám, co jste učinili jednomu z nejmenších těchto mých bratrů, mně jste to učinili“ (Mt 25, 40). Všechno, co bylo na tomto pozemském světě vykonáno z lásky, má věčné trvání. Láska nemůže být zničena. Proto je tak nesmírně důležitá Ježíšova výzva: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je s ním stejné: miluj svého bližního jako sám sebe.“ (Mt 22, 37 – 39)

Ve chvíli bolesti věřící člověk poznává smysl utrpení: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe (tj. rozhodni se, vynalož určité úsilí), vezmi kříž (své trápení, své nemoci) na ramena svá... Vždyť Ježíš řekl: „Já jsem cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne“ (Jan 14, 6).

Dobré skutky nejsou zapomenuty: „Nešetřete si poklady na zemi, kde je zloději vykopávají a kradou, rez ničí, ale šetřete si poklady na věčnosti...“ Víra v život věčný dává nám křesťanům sílu k aktivní činnosti, v práci, ve vztahu k lidem kolem nás, ale také v bolesti, v nemoci. Víra ve věčný život činí z nás křesťanů optimisty, kteří vědí, že jsme od Boha vyšli a k Bohu se vracíme zpět. Nádherné to, co je smyslem a cílem lidského života, nám vyjadřuje básník Josef Václav Sládek:

„Z osudu rukou jsem vzal svůj los
jak zrno, jež hodil na brázdou kdos'.
Jak obilné stéblo, jež vyroste v klas
a k zemi se schýlí, když dospěl mu čas.

Vzklíčí a roste, dá zrno a dost.
Jak ono na zemi jsem jenom host.
V zemi, jež ho vydala, schýlí se zas.
Kdes v Boží zahradě vyrostete zas.“

V těchto několika verších je zachyceno křesťanské smýšlení o smrti. Jsme zde na zemi jako hosté, jen jako cizinci, kteří putují ke svému pravému domovu. Náš život je jako dozrávání plodu. Plody pak nesou nová semena, která jsou připravena k novému životu. Ve světle víry víme, že kdo zemře tomuto hmotnému pozemskému životu (závislosti na majetku, na mamonu) vyrostete ve smrti do života věčného. Tak, jak to moudře vyjadřuje básník Sládek, že naši zemřelí vyrostou v Boží zahradě z toho, co zde svým životem vypěstovali.

Současný člověk v honbě za štěstím slouží tak často mamonu a zapomíná, že si může za peníze koupit zábavu, ale ne štěstí; kosmetické prostředky, ale ne krásu; jídlo, ale ne chuť k jídlu; vilku, ale ne domov; léky, ale ne zdraví; knihy, ale ne moudrost; náklonnost, ale ne lásku. Majetek má být prostředkem ke štěstí, ale člověk z něj často udělal cíl a smysl svého života. „Kde

poklad tvůj, tam i srdce tvé,“ řekl Ježíš; nedivme se, že člověk, který vidí jen peníze, nemůže vidět budoucí věčnost.

Člověk je stvořen pro radost, pro štěstí, ale sám si radost ničí ustavičným strachem o svou existenci. Ze strachu se stává člověk neupřímný, malicherný, úzkostlivý, a tím i smutný. Ze strachu zapírá svého Boha a pak se bojí, co mu řekne Bůh? Co lidé jsou schopní ze strachu udělat...

Jen vzpomeňme Petra: ze strachu zapřel, Jidáš se ze strachu oběsil. Herodes ze strachu malé chlapce vraždil. Chceš přemoci strach? Musíš věřit, že Bůh je absolutním Pánem, že jsme v rukou Božích, že Bůh je tvým Otcem, že tě miluje v každé situaci tvého života. A z této důvěry vyrůstá i naše láska, která nám připomíná: patříš Kristu na zemi, budu Mu patřit také i na věčnosti!

A tak se každý z nás, co jsme ještě na cestě, zamysleme nad tím svým pozemským putováním. Jak žijeme, jakou hodnotu lásky a dobra rozdáváme kolem sebe. Dokud je ještě čas. Stále platí slova Písma svatého: *„Buďte bdělí, protože nevíte, který den vás Pán přijde“* (Mt 24, 42 – 47).

Přeji nám všem život Bohu milý, život plný dobra a lásky.

Váš jáhen Pavel Urban

VZPOMÍNÁNÍ, PŘEMÝŠLENÍ, SPOČINUTÍ...



Jsou pro Vás dny, kdy si připomínáme své zemřelé, příliš náročné? Můžete jen přijít a:

- Zastavit se v čase
- Vzpomínat
- Zapálit svíčku
- Napsat vzkaz
- Poprosit o modlitbu

Každého srdečně zve místní farnost.

3. 11. 2023, 13.00–20.00 v kapli Matky Terezy.



Otazníky kolem umělé inteligence?

ZMT 9. 11. : s Jonášem Šerých

Tento obrázek vytvořila umělá inteligence. Jedná se o fotku, jež způsobila řadu kontroverzí předtím, než se její původ zjistil.



*Zastavení u Matky Terezy se tentokrát koná s **výzkumníkem v oblasti umělé inteligence Jonášem Šerých 9. listopadu v 19 hodin v KCMT**. V jaké pokroky lze do budoucna u AI doufat*

a čeho se naopak obávat? Jaká je morální stránka využívání těchto technologií? A mohla by AI brzy nahradit (a převýšit?) nejen některé profese, ale dokonce lidské myšlení? Zveme a otevíráme téma malou ochutnávkou...

Umělá inteligence se dnes skloňuje v nejrůznějších kontextech - bezpečnostním, vzdělávacím, etickém i náboženském. Co znamená AI pro vás osobně a jak jste se k oboru vlastně dostal?

Na umělé inteligenci, resp. strojovém učení, kterým se přímo zabývám, mě baví, že je to způsob, kterým lze použít počítač k řešení problémů, pro které sami neumíme jednoduše naprogramovat řešení. Například není vůbec jasné, jak přesně nadefinovat, jak vypadá fotka kočky a jak fotka psa (aby to platilo pro všechna možná plemena, v různém osvětlení, z různých úhlů atd.), ale pomocí AI lze vyrobit systém, který se „naučí“ rozpoznat kočku od psa sám - když mu ukážeme hodně obrázků koček a psů. To je ale jenom příklad, AI má spoustu mnohem užitečnějších využití.

Na gymplu mě hodně bavilo programovat a ve volném čase jsem mimo jiné sledoval přednášky o AI z jedné americké univerzity. Sice jsem toho tehdy až tak moc nepochopil, ale začalo mě to zajímat a bavit, tak jsem to šel studovat i na vysokou školu.

Je něco, z čeho máte u AI strach, co vás děsí?

Že by mě něco vyloženě děsilo, to ne. Ale určité obavy z některých druhů jejího využití/zneužití mám. Například masivní generování fake news. V minulosti různé poplašné nebo lživé zprávy někdo musel vymyslet, ale dneska už je možné jich vygenerovat spoustu najednou a k nim i falešné ilustrační „fotografie“, které vzbuzují silné emoce - a ještě je podstrčit každému šitě na míru: „Franta si na Facebooku stěžoval na XYZ, tak mu automaticky ukážu, že za drahé rohlíky může právě XYZ.“ Tohle se snad zatím v takovéto míře neděje, ale technologie už na to jsou.

Věnujete se konkrétně počítačovému vidění. Co si myslíte o etické stránce dnešního používání technologií AI např. při rozpoznávání obličejů z kamerových záznamů - navíc třeba v totalitních režimech?

Asi každá technologie může být využita dobře, nebo špatně. Nedávno jsem byl na konferenci o počítačovém vidění, kde byly třeba ukázky „chytřích brýlí“ pro nevidomé - měly v sobě kamerku a uměly uživateli říct, kterým směrem a jak daleko se nachází nějaký hledaný předmět. Na druhé straně tu je třeba to zmíněné rozpoznávání obličejů - může to teoreticky opravdu být užitečné pro dopadení zločinců, ale za cenu dost podstatné ztráty soukromí všech ostatních. Třeba v Číně bych takto sledovaný být opravdu nechtěl, ale i u nás na Západě je potřeba dávat pozor a využívání podobných systémů kontrolovat a regulovat.

Rozhovor připravila **Tereza Zavadilová**

POZVÁNKA: NAD UMĚNÍM ŽIVOTA 3

Třetí přednáška Vlastimila Marušáka 23. 11. v KCMT

Zveme vás na třetí setkání ze série „Nad uměním života“ s psychoterapeutem, supervizorem a koučem Mgr. Vlastimilem Marušákem.



Třetí přednáška bude věnována tématu: **Jak si odpuštít, přijmout se a ze svých slabín udělat svůj dar?**

Mnohdy nepoužíváme stejný metr pro měření všem lidem. Na ty kolem nás jsme laskaví, chceme se jim zavděčit, nechceme se hádat ani dělat zlou krev. Na sebe jsme ale jako psi. Neustále se soudíme, kritizujeme, ponižujeme, nadáváme si.

Nebo právě naopak. Hudráme na všechny kolem sebe a viníme je ze všech svých problémů. Ale svou chybu neumíme vidět, natož pak přiznat. Základem dobrého vztahu k sobě je přijetí nejen svých silných stránek, ale i těch slabých (svého stínu).

Pojďme spolu projít cestou odpouštějícího sebezpoznání a sebezpřijetí a zjistit, co se stane, když budeme sami sebou a zažijeme svobodu plynoucí ze sebezpřijetí. Přednáška proběhne v sále KCMT.



Přiložené fotky jsou z minulých setkání.

ADVENTNÍ JARMARK POD STŘECHOU

2. 12., 10.00–18.00 v KCMT

Možnost koupit originální dárek, dát si svařák a nějakou dobrotku. Hudební vystoupení Větráku, Větrníku a Větrníčku.

Od 16.00 zveme všechny děti na divadelní představení O království, kde strašilo – pohádku o tom, že ani závist, hněv, chamtivost, pýcha a lenost nedokážou překazit pravou lásku a sprá-

vedlnost opravdu vždy zvítězí! Nechte se unést jedinečným pohádkovým příběhem o nešťastném králi, o zlé královně a jejich intrikách, o dvou princeznách, princí a o tom, jak se dají vysvobodit strašidla.

Doporučený věk je 5 a více let. Hraje divadelní spolek ACORD, z. s., vstupné 100 Kč na místě.



ZPÍVAT A VĚŘIT S Vojtěchem Láskou o víře, hudbě a životě

K farnosti neodmyslitelně patří služba scholy. V naší farnosti, v níž se konají ve dvou kostelích v neděli celkem čtyři mše svaté, jich máme hned několik. K zakladatelům té první patří pan Vojtěch Láska. O počátcích scholy se můžeme dočíst v brožurce vydané u příležitosti 80 let farnosti Chodov, která se jmenuje 15 zastavení. Ale dnes vám přinášíme rozhovor nejen o schole.

Pane Lásko, máte moc hezké příjmení. Zkoumal jste svůj rodokmen? Kam až jste se případně dopátral?

Rodokmen naší rodiny zpracoval můj synovec Josef Jůza. Dostal jsem ho v papírové podobě jako dárek k narozeninám. Je to role dlouhá bez mála deset metrů. Rodokmen sahá do roku 1548, naše příjmení se mnou do 7. generace.

Kdy a kde jste se narodil?

Narodil jsem se 23. dubna 1943 v Praze, zrovna na Velký pátek a zároveň na svátek sv. Vojtěcha. Jméno jsem dostal po strýci knězi Vojtěchu Láskovi. Vlastně celý život jsem ochuzený o jednu oslavu ročně, a tedy i o jeden dort.

Kolik máte sourozenců?

Jsem pátý ze sedmi sourozenců. Nejstarší Olga, druhý Pavel (ten už zemřel), dále Anna, říkáme jí dosud Andulka, čtvrtý Antonín (ten už zemřel), pátým jsem tedy já, potom Marie, říkáme jí Marina, a nejmladší je Jana. Můj otec Antonín se narodil v roce 1904 a zemřel v roce 1971, maminka Anna se narodila v roce 1908 a zemřela v roce 1994. Bydleli jsme v Dejvicích, za války jsme často pobývali ve Žlunicích na faře, v okrese Nový Bydžov (Jičín). Bylo to prozřetelné rozhodnutí, protože na konci války náš byt utrpěl zásah při dělostřelecké přestřelce a při něm se rozbil i nábytek a skleněný servis.

Jak vám vaši rodiče předávali víru?

Rodiče se s námi společně modlili, ale nejvíce na mě zapůsobila večerní četba. Například kniha Píseň o Bernadettě. Náboženství mě začalo bavit až ve Žlunicích, kde ho vedl P. Karel Veselý. Navíc jsem hodně ministroval, a pak i ministranty vedl. Velice jsem miloval obřady. Ale tehdy jsem více vnímal formální úkony a projevy víry. Na pochopení hlubšího smyslu náboženských úkonů měla vliv i moje starší sestra Andulka. Do dneška si živě

vybavuji, jak si nás sourozence svolala a všem položila otázku k zamyšlení; ta zněla nějak jako: Proč chodíme k sv. přijímání?

Také si vybavuji moji už tehdy poměrně starou tetu Aničku ve chvíli usebrání po sv. přijímání. Určité záblesky hlubšího vztahu k Bohu jsem pak prožil, tuším, někdy v desáté třídě.

Celý můj dosavadní život se změnil přestupem do Prahy. Nejen studijní nároky, ale i mimoškolní život byl radikálně jiný. Další změna ještě nastala v drsném prostředí na stavbě. V té době se Bůh jakoby dostával na okraj mého života. Ze setrvačnosti jsem do kostela dál chodil, ale mé zájmy a priority se ubíraly jiným směrem.

Naštěstí nás sestra Andulka začala vodit každou neděli do kostela sv. Havla na Starém Městě, kde tehdy působil kněz P. Jiří Reinsberg. Zvláště důležité pro mne bylo, že se tu vytvářelo společenství mladých lidí. Navíc se během studia na vysoké škole objevil spolužák Petr Vaďura, který byl hluboce věřící. Doporučil mi ke čtení útlý svazek Přátelství s Ježíšem. To vše byly pro mne impulzy ke snaze o nápravu života.



*Akrobatické kousky na zahradě fary ve Žlunicích.
Foto Pavel Láška, 1957*

Kam jste chodil na základní, střední a vysokou školu?

První třídu jsem navštěvoval v Praze v Dejvicích. Pak jsem chodil od druhé do páté třídy do jed-

notřídky ve Žlunicích, od šesté do osmé třídy jsem dojížděl do vedlejší vesnice a potom do Nového Bydžova do 9. a 10. třídy jedenáctileté střední školy. Na poslední ročník jsem se vrátil do Prahy.

Takže s rodiči a sourozenci jste se opravdu vidal velmi málo?

Tatínek zpočátku jezdil každou sobotu odpoledne po práci a pak odpoledne v neděli po obědě odjížděl. Maminka s ostatními sourozenci pravidelně jezdila na Vánoce a hlavní prázdniny. (V její pozůstalosti jsem nedávno našel dopisy, které jsem jí i tatínkovi psával.)

Proč jste se rok před maturitou vrátil do Prahy?

Protože se ukázalo, že v Novém Bydžově bych z politických důvodů nemohl dostat doporučení na vysokou školu. Byl to pro mě šok! Byl tady úplně jiný způsob výuky a jiné nároky. Doporučení na vysokou školu jsem tu sice dostal, ale ani tak jsem na ni nebyl přijat. Po dvou letech manuální práce jsem se konečně na vysokou dostal.

V letech 1962–1968 jsem vystudoval na ČVUT na fakultě stavební směr architektury. Při studiu jsem se zaměřoval na dějiny architektury a problematiku památkové péče. Po promoci jsem byl rok na vojně, poté jsem ještě při zaměstnání v letech 1971–1973 absolvoval postgraduální studium na Fakultě architektury oboru dějiny architektury a v letech 1974–1976 absolvoval postgraduální studium oboru památkové péče na Filozofické fakultě UK.

V jakém oboru jste pracoval?

V roce 1968 jsem nastoupil do Střediska státní památkové péče a ochrany přírody Středočeského kraje jako památkový architekt, v roce 1980 jsem se stal vedoucím oddělení péče o nemovité památky, později vedoucím útvaru památkové péče a v roce 2001 ředitelem, kterým jsem byl až do roku 2016. Od té doby stále pracuji v oboru na částečný úvazek, od letošního roku je to již jen 0,25 úvazku.

Kdy a kde jste se seznámil se svou ženou Maruškou?

Bylo to po návratu z vojny v roce 1969. Tehdy se začala scházet katolická mládež při kostele sv. Kříže v Praze Na Příkopech, tu vedl Benno Beneš, pozdější kněz a salesián. Na jedné schůzce jsem se ocitnul i já, tam jsem Marušku poprvé poznal. Blíže jsme se seznámili až na víkendovém výjezdu na Hradešín, kde se tehdy podařilo uskutečnit biřmování. Maruše byla za kmotru moje sestra Marina.



Na svatební cestě v létě 1973 u Máchova jezera.

Kdy a kde jste měli svatbu? Bydleli jste po svatbě hned na Jižním Městě?

Svatbu jsme měli 14. července 1973 v Křížové (staronově Krucemburku) na Vysočině, v rodišti Marie, rozené Kasalové. Po svatbě jsme bydleli v Malé Chuchli v primitivním podnájmu (vodovod a společný suchý záchod byly na chodbě). Ale vždy po narození dalšího dítěte jsme pobývali nějakou dobu s maminkou v Dejvicích. Do bytu na Jižní Město jsme se nastěhovali v roce 1979.

Máte dva syny a dvě dcery? Kolik se vám narodilo vnoučat?

Máme dva syny, Vojtěcha a Tomáše, a dvě dcery, Marinku a Magdalenu. Vnoučat máme pět: Matěje, říkají mu Miša, Barborku, Helenku, Valentínu a Markétku.

Jaké byly počátky scholy v naší farnosti? Jaké jste měli společenství a kdo vás formoval?

Zpočátku jsme se skupinou přátel zpívali jen na dětské mši, kde Marie hrála na varhany. Mysleli jsme si, že zpíváme docela dobře, ale P. Jindřich Šulc zpěvu rozuměl, a tak moc spokojen nebyl. Vyjednal nám konzultace u pana Korejse, a tak jsme za ním začali chodit do Týnské školy, později pan Korejs za námi dojížděl na Chodov každý týden na zkoušky. Měl snahu, abychom byli schopni scholu vést i bez něho. Tak jsem na jeho popud absolvoval čtyřsemestrální sbormistrovský kurz v rámci Středočeské lidové konzervatoře.

Jak dlouho jste scholu vedl a máte nějaký název? Kdo dnes scholu vede a jak se cítíte jako její člen a ne vedoucí? Na kterých mších zpíváte?

Určitě to bylo přes třicet let, a to spolu s Marií. Při zkouškách byla nepostradatelná, hlavně kvůli varhannímu doprovodu. Nikdy jsme žádný název neměli, nebylo to třeba. Teprve nedávno jsme vymysleli název Schodola. Je to slovní hříčka ze slov Schola a Chodov. Scholu vede moje dcera Magdalena. Jako člen se cítím velmi dobře, nemám už starost, ale zůstala mi jenom radost. Když jsem zkoušky vedl, tak už jsem mívával ze zkoušek spíše stres, teď se na zkoušky těším. Zpíváme na půl desáté v neděli a střídavě s druhou scholou



Schola téměř v kompletním složení.

Jedenáctkou jednou za dva měsíce na obou mších. Pak při zvláštních příležitostech, např. posvícení, Vánoce či Velikonoce.

Jakou roli hraje hudba ve vaší rodině?

Já sám jsem vystřídal několik nástrojů bez valného výsledku, takže mi zůstal jen zpěv. S tím jsem začal v útlém dětství, už tehdy jsem zpíval v kostele a zatím neskončil. Marie chtěla, aby děti měly dobré hudební vzdělání. Tak většina dětí chodila do ZUŠ.

Často jsme s dětmi zpívali s kytarou u táboráku na chalupě. I nyní, když se na chalupě sejdem, rádi posedíme u ohně a každý se přidá tím, co umí, včetně vnučat.



V jídelně na Würzjochu v roce 2011. Tam jsem si poprvé přehrával píseň Matky Terezy Jesus.

Jako farnost jsme pozitivně vnímali, jak jste se jako rodina hezky starali o Marušku během její těžké nemoci. Kde jste hledal a nacházel oporu?

Těžko bychom uvěřili, že jsou to už tři roky, co Marie zemřela. Připadá mi ovšem, jako by tu byla ještě nedávno. Poznali jsme tehdy, že i nemoc může přinést spoustu krásných chvil i setkání a může prohloubit lásku na úplné maximum. Nyní s odstupem mohu potvrdit, že to byla nejintenzivnější prožitá léta z celého období manželství, které by se letos dočkalo padesáti let. Velkou oporou v nesnadných chvílích mi byly samotné děti a také nám pomáhali přátelé z farnosti, jako Liduška a Standa Dabrowski nebo Jana Zindulková.

Marie byla mimořádně trpělivá a vděčná, což při této nemoci nebývá vždy běžné. Samozřejmě byla to léta i pro mne náročná. Upřímně ani předtím jsem si nedokázal představit, že bych něčeho takového byl schopen, ale nedokážu si to představit ani nyní. V tu dobu mi to ale nepřipadalo tak těžké, a jako by to naplňovalo moje mezery a zacelovalo nedostatek lásky. Tak to skutečně mohu vnímat jako zvláštní Dar, který člověk dostane ve chvíli, když ho opravdu potřebuje. Velkým darem bylo také to, že jsme se u Marie všichni sešli v jejích posledních chvílích. Mohli jsme ji držet za ruku, děkovat za vše, co jsme společně mohli prožít, a modlit se s ní.

Jaké jsou vaše koníčky kromě zpěvu a hudby?

Do této chvíle ještě pracuji na částečný úvazek a práce je pro mě i koníčkem. Mojí velkou zálibou je i fotografování, které využívám i ve své práci, a hodně se zaměřuji na rodinu. Ale také jsem např. pořizoval časosběrné foto při stavbě KCMT. Zálibou je i sadaření, které bylo mojí celoživotní touhou a mohu je realizovat až nyní, když jsme s dětmi pořídili chalupu s velkou ovocnou zahradou.

Co je vaším krédem?

„Žít to, co zpíváme, a zpívat to, co žijeme.“ Není to pro mě jen heslo, ale když mi někdy nějaká píseň zní v uších, kladu si otázku: „Je to, co zpívám, opravdu v souladu s mým životem?“

Stejně tak si v nesnázích kladu otázku, mám tu naději, o které zpívám? Jsou písně, které nás formují přímo k životnímu postoji.

Co byste vzkázal čtenářům?

Aby lidé při bohoslužbách zpívali opravdu naplno, aby se přidávali, kde jen to jde. Aby se nebáli, že to pokazí. I nás velice povzbudí, když celý kostel naplňuje zpěv lidu, těší nás to více než potlesk.

Děkuji za rozhovor. Do dalších let vám přejeme hodně radosti, pokoje a vědomí Boží blízkosti a lásky, pane Lásko.

Katka

Nezkrácenou verzi rozhovoru najdete na webu.



NA PÁR SLOV S P. MICHAELEM O tradici duchovních cvičení

Duchovní podzimní cvičení pro ženy z naší farnosti proběhla tentokrát 13. – 15. 10. na Svaté Hoře. Zeptali jsme se P. Michaela na jejich obecnou podstatu:

Co jsou to - měla by být - duchovní cvičení (DC)?

Je to čas k zastavení se před Boží tváří a opětovné nabrání směru do cíle. Velmi často je lidé konají před většími rozhodnutími a v různých krizích. Ale vlastně jsou užitečné vždy.

Jsou nutná pro duchovní život?

Řekl bych, že ano, pokud jde o to, co jsem napsal výše. Ale forma může být velmi rozmanitá. Původní exercicie 40 denní nabídl Ignác z Loyoly a byly zamýšleny nejen pro kněze, ale i pro laiky jako samozřejmost.

V čem se liší farní DC pro ženy a pro muže? A nemohou se konat společně?

Vlastně maximálně v podání témat, možná by se dalo říci, že některé téma je bližší mužům a jiné zase ženám, ale za mne je to totéž a klidně se mohou konat dohromady. To, v čem to může být v některých případech složitost, je, když muži nebo ženy hloupě reagují na druhé pohlaví. (Pardon, nezralost a potrhlost současné doby, která staví muže a ženy do protikladu, místo aby je stavěla do biblického postoje pomoc sobě rovná.) Dělán to, co jsem zatím zdědil. A je pravda, že často chce jet jeden z párů apod.

Když jsem na nich nikdy nebyl/a, jak si je mám představit?

Prostor a čas pro modlitbu, cca dvě až tři povídání 20–45 min dlouhá k zamyšlení, mše svatá, ticho na rozjímání k předneseným tématům, občas někdy sdílení – vzájemné svědectví účastníků o tom, co jsem promodlil. Také čas na odpočinek, kromě spánku, ideálně v přírodě, nikoli v OC.

Co od nich čekat? Mám se na ně nějak připravit?

To, že mne Bůh nějak osloví a já naberu směr. Připravenost je ochota ke změně či jinak otevřený vnímavý člověk. To znamená, připravit se dá tím, že o setkání s Bohem a vlastní změnu stojím a jsem pro to ochoten hýbnout svým duchovním i fyzickým zadkem.

Proč se konají právě na Svaté Hoře? Je důležité, kde?

Místo, které je na to zařízené, a v případě Sv. Hory i poměrně dost promodlené (trochu poutí). Místo, které by bylo příliš rozptylující, by nebylo vhodné. Ale je pravda, že stejně jako se mohu modlit klidně i v narvaném metru, tak by to mohlo jít i tam. Jen by to asi fakt bylo o hodně těžší.

Jakou roli hraje otázka „S kým?“ (Myšlení ostatní účastníci, nikoliv vedoucí.)

Za mne je nutné, aby mohlo být společenství lidí takto se sejdoucích bezpečné. Proto není vhodné

brát s sebou psychiatrické osoby nebo zásadně charakterově polámané jedince. Což samozřejmě přináší napětí, když takového člověka odmítnu.

Jak vybíráš témata?

Možnosti jsou různé. Někdy dostanu jako exercitátor zakázku na nějaké téma, a pokud mám dojem, že to mohu podniknout (tj. že mám o tématu základní přehled a mám s tím tématem odžito něco před Hospodinem), tak pak kývnu. Nebo já vyberu témata, která mi připadají pro současnost či danou skupinu vhodná a pak se s tématem modlím a čtu. A udělám to.

Jaké máš Ty sám s DC zkušenosti, coby kněz a coby účastník?

Já na takovéto exercicie jezdím od svých cca 17

či 18 let vlastně pravidelně, takže kolik? Čtyřicet let a ten čas miluji, ať už je to jakoukoli formou. A rozhodně se mi to nepřejedlo. V posledních letech vzhledem k mé přítomnosti uprostřed množství lidí vyhledávám především ztišení před Boží tváří v přírodě a se zázemím v nějakém klášteře.

Když jsem ten, kdo při exerciciích doprovází, tak to je věc, kterou jsem s jedním kolegou podnikl již v semináři, takže cca 30 let něco takového nepravdělně v různých podobách dělám. Pro snad všechny skupiny lidí. Asi bych i podnikal víc, ale to už opravdu nestíhám, anebo jsem možná obvyčejně líný.

:) Tak to rozhodně nejsi. Za redakci děkujeme za Tvou službu.

Ptala se **Blanka**

Napsali jste nám... Reflexe říjnové duchovní obnovy

Na ženské duchovní obnově jsem byla poprvé v životě. Jelikož jsem z jiné farnosti, čekala jsem, že tam bude silná parta KCMT a já že se budu snažit nějak mezi ně zapadnout a naučit se nějaké ty písně chval. Jenže to, co jsem zažila, ve všech směrech vysoce předčilo má očekávání.



Od prvního okamžiku mne obklopilo překrásné přijetí všech žen a jejich nádherná, přátelská energie - tak jiná u každé zvlášť, a přece natolik sjednocující, že jsem se cítila, jako bych k nim patřila „odjakžtživa“. Poprvé jsem zažila ženský kolektiv,

ve kterém souznění, podpora, láska a přijetí platí na 200 %. Tak soucitná sdílení svých životů, objetí, bezprostřední rady i povzbuzující slova jsem vůbec nečekala.

P. Michael je pro mne zjevení a důkaz, že Bůh i dnes má své učedníky. Síla Duchu svatého, který přes něj promlouvá, je zcela nepřenositelná a nepopsatelná! Osobní zpověď i večerní adorace s ním mne naprosto dostala. Bůh se mne dotkl a já najednou uviděla svůj život z jiné perspektivy. Modlitby žen i prosby přes slzy byly pro mne nesmírně silným a dojemným zážitkem. Poprvé jsem zažila „živou“ mši svatou a přijímání i krve Páně z číše - neuvěřitelný zážitek! Ale hlavně - tak osobní setkání s Pánem v kruhu laskavého společenství jsem dosud nezažila.

Stále ve mně doznívají chvály, provázejí mne žalmy a pocit, že se nechce odejít. To byla i má jediná připomínka ke zlepšení - příště určitě alespoň týden - víkend nestačí! :) Ať Bůh žehná všechny a P. Michaela - jste v mém srdci a už teď se těším na další setkání.

Jana, 44 let

KSK Konečně zase všichni spolu!

Je tomu již několik let, kdy KSK naposledy uskutecnilo formační akci napříč všemi odvětvími KSKáčka. V minulosti to byly akce velmi oblíbené, plné zábavy, sportovního vyžití i formování jedinců. Když už jsme o společném víkendů zase začali mluvit a začínal se vybírat termín, přišel zásah shůry. Psal se rok 2020...



Během loňského roku dostalo KSK několika změn. Obměnilo se týmy vedoucích Letního dětského (dobrodružného/farního) a Vodáckého tábora, své vedení změnil i skautský oddíl Sněhová vložka. Dokonce se poprvé v historii obměnilo vedení celého spolku. Nebyl to pro nás lehký rok, a o to víc narůstala touha se znát i mimo svůj od-

díl, svou bublinu. Konečně se zadařilo, našli jsme vhodný termín a vyrazili jsme. Tentokrát jsme to pojali spíš zábavně a méně formačně:

Bylo to na konci září, kdy jsme víkend strávili v Kutné Hoře a jejím okolí. Sešli se zástupci ze Sněhové vložky, vedoucí Letního dětského tábora KSK a Vodáckého tábora KSK, nechyběli zástupci Lyžařského oddílu ani oddílu Kulturních aktivit a Mikulášské. Spolu jsme si užili spoustu legrace, poznali se mezi sebou a dozvěděli se nové věci. Byl to moc pěkný čas s lidmi, kteří se věnují dětem, a dělají tak velkou službu.

Už teď se těšíme na příště! Za KSK Praha

Štovic a Anička



KSK Mikulášská nadílka v KCMT: Hledáme pomocníky

Letos připadá 5. 12. na úterý. **Uvítáme jakékoli zájemce o pomoc s přípravou a realizací akce.**

Hlavní přípravy budou probíhat v pondělí 4. 12. v podvečer/večer v sále KCMT. V úterý pak je ideální příchod v 15:30, ale dá se domluvit i na později. Obzvláště uvítáme statné „bodyguardy“, kteří se

nebojí vstoupit do davu a nasměrovat ho správným směrem. Hlásit k pomoci se mohou ale i jakékoli jiné tvořivé i méně tvořivé ruce.

Nabídnout své služby je možné na e-mailu: mikulas@kskpraha.org nebo přímo u Aničky Procházkové.

Umět se zastavit

Sváteční krátké počtení

Velmi často se moderní člověk ničí proto, že nemá volný čas nebo si ho už neumí udělat a zastavit se, pohlédnout na sebe a uvědomit si sám sebe; už si netroufá zamyslet se, protože by byl nemilosrdně volán k zodpovědnosti, která ho léká. Spěch mu dává dojem života. Ve skutečnosti se pouze ohlašuje, utíká před sebou samým a odvozuje se k pudovému životu. Není už člověkem, ale zvířetem. Ochota zastavit se je první krok, který mu dovolí vrátit se k sobě.

„Honiš-li“ svoje auto stále rychleji, unavíš motor. Žiješ-li stále „pod tlakem“, tvé tělo a tvůj duch se příliš brzy opotřebují. Protože stále spěcháš, nesetkáš se s nikým, a co je horší, nesetkáš se ani sám se sebou. – Chceš-li uchopit to, co je v tobě nejhlubšího, je třeba, aby ses uměl zastavit.

Jíš-li vestoje, trávíš nesprávně. Posad se. Myslíš-li v běhu, uvažuješ nesprávně. Posad se.

Nečekej, až Bůh tě zastaví, aby sis mohl uvědomit, že žiješ. Bude příliš pozdě, už si nebudeš moci nic zasloužit.

Učitel, kterému žáci přerůstají přes hlavu, by nejradyji utekl ze třídy. Hospodyně, která všechno „nechá plavat“, zoškliví si svou domácnost. Člověk, který se už neovládá, se ztrácí, jde kolem svých dveří a netroufá si vrátit se domů.

Opozdil-li ses s placením činže, nemáš chuť potkat domáčiho. Když jsi z vlastní nedbalosti už dávno neviděl svého přítele, je ti to hanba a vyhýbáš se mu.

Máš-li strach se zastavit, znamená to, že máš strach potkat sám sebe, a máš-li strach ze setkání se sebou samým, je to proto, že na sebe nejsi zvyklý, neznáš se již, bojíš se svých výčitek a svých požadavků.

Že nemáš čas se zastavit? Bud' upřímný, v tvé činnosti jsou také volné chvíle. Nechtěj je zaplnit hlukem, četbou novin, tlacháním nebo tím, že chceš „být při tom“... Čekáš u holiče, nevrhej se hned na nějaký obrázkový časopis. Poseď chvíli.

Jsi v trolejbusu, tisněn davem, uspáván anonymním hlukem. Zastav své snění. Oběd není hotov, neodcházej již „na minutku“ navštívit kamaráda. Zůstaň, počkej. Máš možnost užít tento okamžik ticha. Nechtěj si poslechnout desku. Zůstaň v tichu.

Zdvihá-li plavec hlavu, je to proto, aby nabral dech. Když zastaví automobilista před benzinovou pumpou, je to proto, aby natankoval. Zastavíš-li se při práci, učíš tak, aby sis uvědomil sebe, abys sebral veškeré síly, uspořádal je a usměrnil tak, aby ses cele vložil do svého života.

Být ochoten se zastavit znamená být připraven pohlédnout na sebe – a chtít to je už zároveň první krok, neboť to znamená dát proniknout duchu do vnitřku svého domu. Poznáš se a porozumíš si plně jen ve světle Božím. Jen ve spojení s působením Božím budeš jednat účinně. Jsi-li připraven k setkání se sebou samým, připrav současně setkání s Pánem.

V běhu svých dnů chop se všech příležitostí, které ti život nabízí, abys přišel k sobě a setkal se s Bohem třeba když:

- čekáš na autobus,
- čekáš, až se zahřeje motor auta,
- čekáš tři minuty, než se ti uvaří vejce,
- než přijde mléko do varu,
- než se ochladí láhev s mlékem pro děcko,
- čekáš u telefonu, který je obsazen,
- čekáš na křižovatce, svítí červená.

„Nezabíjej čas“, jakkoliv je ho málo, je dán Prozřetelností Boží. Pán je v něm přítomen, zve tě k přemýšlení a k rozhodnutí, aby ses stal více člověkem.

Autorem **Michel Quoist**
Z knihy „Mezi člověkem a Bohem“
Přeložil **Vladimír Rudolf**
Vybral **Ch. Tvrzník**

Farní den není jen jeden den...

Ač se to nezdá, farní den je vlastně x krásných dní. Připravuje se někdy dlouho, a jakmile se o něm začne přemýšlet a srdce zahoří chutí něco podniknout, nastal skvělý čas. Chce se mi zavolat „super!“. Nebo ne?



Někdo říká: To je strašné, „několik týdnů je třeba se na něco připravovat“, ale to není strašné, je to krásné, protože se s těmi, kdo rádi tvoří, najednou mohu bavit o tom, co - kdo - a jak. Najednou se nad tématy „Kanec, malování triček a tašek, tvoření z kaštanů a žaludů, hraní her, skákání na nafukovacím hradu, hlasování o fotkách, radost z divadla, chvíle muziky, příprava hry pro farníky, výstava, kázání“ setkává víc lidí a tvoří. To je pravý zdroj radosti, předchůť Božího království.



Přijde to někomu málo zbožné? Proč? Vždyť to, že se máme rádi, nikoli to, že jsem přišel k hotovému jako „Lahvoun“, vytváří tu krásnou alchymii radosti, protože je to sdílení času, hodnot, nápadů a všeho ostatního. Tvoření ve spolupráci - malí, velcí, staří, mladí - to opravdu má smysl. Však náš

Bůh je také hravý, tvůrčí a společenský. „Tričkaři“ jsou skvělá parta, vymyslet slogany, vytisknou šablony na 3D tiskárně, otestovat nové technologie a nakonec ta smršť otríčkovaných farních týpků a týpkyň, kteří do celého přinesou své nápady, jak na to. To je bomba.

Letos stejně jako loni jsme spolu s mladými i staršími připravovali kančí guláš. Za tím vším stojí jeden „telecí“ nápad, když se jiným nechce dělat guláš a už si to nedokáží užít v radosti spolu a pro druhé, nechme zastřelit jednu „škodnou potvůrku“, ulehčeme přírodě a zemědělcům od zničených polí a uvařme z ní kančí guláš. Tak a je to tu.



Asi ani nejsem schopen spočítat, kdo všechno se kolem toho 66 kilového kanečka točil, ale nejmladšímu bylo tak cca 4 roky a nejstaršímu tak sedmdesát, no bratru dohromady třicet, napůl zálesáků a zálesáček. Není to krásné? Například si poplakat s dalšími 18 lidmi nad dvaceti kilogramy cibule. Stáhnout z kůže, rozporcovat to zvíře, naučit se kousku anatomie a čichnout k řezníkovi, kuchařovi i kuchtíkovi najednou, a ještě se potěšit.

Pokud by se někdo chtěl podívat na bývalé bydliště zvířátka, které nás potěšilo chutí kaštanů, žaludů a jiných dobrůtek, přes něj propasírovaných a proměněných ve svalovou hmotu, vydejte se do Křivoklátských lesů do Benešova Luhu, kterým protéká potok Benešák, vlévající se do Vůznice, kousek od zříceniny hradu Jenčov či zámečku Dřevíč.

Tak už víte, co za rok???

P. Michael

Jak nevidět poklady cizích světů

Je zkouškové. Jsem ponořená do svých poznámek z přednášek. Pípla mi zpráva. – Že jestli bych neměla v pátek čas. Přece naše společná kamarádka bude mít narozeniny, tak co, že by oslava jako překvapení? Ve zkouškovém? Nu, nevím... Píšu – „Nevím, jak budu stíhat.“ Píše – „Seženu kontakty na její spolužačky ze střední, na ty, co o nich mluvila...“ Dobrá, tedy v pátek, to mám ráno zkoušku, takže ten den už se stejně nic dalšího učit nebudu. Dám si pauzičku a přijdu. Měla bych jít. Asi ano, znám ji tak dlouho, co si pamatuji. Ačkoliv... ach jo, myslela jsem, že to bude jaksi komornější... Spolužačky ze střední... někdy mi přijde, že lidé z různých oborů a různých zájmů žijí v různých vesmírech. I když si sednou vedle sebe, tak nějak se nepotkávají... Ale asi bych měla jít. A chci ji vidět.

„Ach jo, mně se tam vlastně vůbec nechce. Vždyť já si s nimi nikdy nemám co říct,“ stěžuji si prvnímu člověku, kterého doma potkám. „Kdyby to byla menší oslava...“ Mezitím se v mé hlavě objeví hlásek: „Copak už sis tolikrát nezkusila, že i světy, které nechápeš, těch lidí, kteří ti připadají třeba i dost podivní, bývají plné pokladů?“ Nějak neurčitě mu dávám za pravdu, ale chce se mi ještě si postěžovat: „S holkama se známe odmala, ale u těch ostatních mám vždycky pocit, že řeší naprosto jiné věci než já...“ Hlásek: „A nepříjde tobě náhodou pozoruhodné a dobré dozvědět se, co je důležité pro ostatní lid?“ „Ale kuš,“ myslím si jen tak pro sebe, „mají povrchní postoje, a zvlášť když je někde víc lidí, předvádějí se, jen aby byly za hvězdy. Nerozumím tomu, je mi z toho pak smutno... Navíc, je mi fuk, jaká barva iPhone je jediná správná pro tuhle zimu...“ Hlásek: „To si vážně myslíš, že jsou hloupější než ty?“ (Ale to jsem přeci neřekla.) Neposlouchám. Spíš se mi chce dál brblat. Hlásek, velmi tiše: „Pokud se bojíš, že budeš mimo mísu, není to důvod považovat ostatní za horší...“ Tádadaáá, neslyším...

Nakonec to byla příjemná oslava. A potkala jsem na ní opravdu (opravdu!) báječné lidi s pozoruhodnými příběhy. Někteří měli dost blízké

zájmy těm mým. Další mi díky svému zaměření představili úhel pohledu na situaci, který bych si nedovedla představit, pokud bych je nepotkala. Hlásek: „Tak?“ Já: „Já vím, já vím. Příště lépe...“

Mám po zkouškách. Jdu si dát kafe, zas s někým úplně jiným a dozvídám se: „Jé, to je fajn, že spolu můžeme řešit tyhle věci. Moje kolegyně v práci jsou takové, víš... no, nemyslím to nějak zle, chvíli v práci ok, ale jinak se s nimi prostě nedá bavit. Nejdůležitější je značky kabelky, a mně tohle prostě nejde na rozum.“ Hlásek: „Podívejme se. Tak?“ Já: „Jooo, to tě úplně chápu! Je to dost hloupé.“ Hlásek: „Hmmm, takže to je to příště lépe, ano?“ Polichocena předchozím oceněním mé kulturní úrovně, zachovávám nastolený směr konverzace. Hlásek občas něco poznamená. Po chvíli toho „trojrozhovoru“ neobratně zkouším svůj dlouho třibený názor: „No, někdy je fajn, trochu vylézt ze svojí sociální bubliny.“ Hlásek dodatečně: „Když už chceš vylézat z těch sociálních bublin, je to proto, aby sis potvrdila, že ta tvoje je nejkrásnější a že jsi lepší než ti nějáci ostatní?“ „Ne,“ protestuji upřímně, „tak jsem to nemyslela.“ „Možná nemyslela, ale co děláš?“

Ach jo, promiň. Proč si otravuji život tímhle druhem uvažování? Máme milovat dokonce i své nepřátele a já ani v malicherných situacích nezvládnou nesnižovat svoje přátele? Milovat, třeba i nepřátele, v tom je přece taková svoboda! Nemusím se vymezovat proti žádnému člověku, nemusím se stydět za to, že ho mám ráda, ať je, jaký chce. I když s ním třeba budu stokrát nesouhlasit. Nemusím si tvořit ochrannou bariéru postojů a názorů, dobrých, nebo špatných, hlavně takových, co budou přijatelné pro ten okruh lidí, ve kterém se chci pohybovat. V každé té situaci jsem věděla, jaký postoj je správný a jaký zraňující. Bylo dost času uvědomit si a překonat domýšlivost, strach, pýchu, lež... V maličkostech, člověče, vždyť ty jsou nejčastější! Tak příště lépe? Možná mi to potrvá, ale zdá se to být dobré. Pomůžeš mi (...)?



Z farní charity: 30. výročí založení Charity Farní charita Praha 4 – Chodov

Milí přátelé,

Farní charita Chodov byla založena 18. listopadu 1993. U zrodu tehdy stáli Ing. Jaroslav Hnátek, paní Eva Kropáčková a PhDr. Anežka Králová. Naše organizace tedy v letošním roce oslaví krásných třicet let ve službě.

Je toho hodně, co se za ta léta událo. Naše Charita například za tu dobu třikrát změnila název. Původní název byl Farní charita Chodov. Při změně adresy v roce 2007 na Arcibiskupství pražském zjistili, že mezitím byla založena ještě jedna Farní charita Chodov v západních Čechách v obci Chodov nedaleko Karlových Varů. Naše organizace byla z tohoto důvodu přejmenována na Farní charitu Praha 4 – Chodov. V roce 2019 náš zřizovatel rozhodl, že farní charity mají poskytovat služby pouze na území své farnosti. Větší organizace tak změnilly název a z nás se stala Charita Praha – Chodov.

Také jsme se pětkrát stěhovali. První adresa byla v Tererově ulici, sestřičky našly své zázemí na Spořilově v ulici Jihovýchodní III. V roce 1999 vedení organizace přesídlilo do Modletické ulice. Na další stěhování jsme čekali osm let. Do Komunitního centra Matky Terezy jsme přesídlili v červnu 2007. Nejprve jsme obývali kancelář, ve které nyní úřaduje pan farář.

O dva roky později se vedoucí pracovníci a naše sociální služby přesunuli do suterénu pod terasou, kde nás najdete až do dnešního dne. V roce 2012 se za námi přesunuly ze Spořilova také zdravotní sestry.

Ve vedení naší organizace se vystříдалo pět ředitelů a ředitelky. Prvním rokem Farní charitu Chodov provedl Ing. Jaroslav Hnátek. Dalších pět let bylo pod taktovkou Ing. Jiřího Vysohlída. Následující dva roky třímala žezlo Bc. Ludmila Svatková, která se během té doby vdala, takže vládu předávala už jako Horynová. Prim. MUDr. Jaroslav Eliáš byl ředitelem pouhých čtrnáct dní. Následovalo tříměsíční bezvládí, které ukončil Václav Chroust, když mě 1. 5. 2001 jmenoval ředitelkou. Od té doby náš vratký škuner kormidluji bouřlivými vodami českého neziskového, sociálního a zdravotnického sektoru.

V Charitě ale nejsou důležité budovy, názvy nebo adresy. Tím nejdůležitějším jsou lidé. Pracovníci a samozřejmě také naši potřební. Lidé, o které se staráme. V prvních letech ovšem byly všechny dokumenty vedeny jen na papíře. První rozpočet byl psán rukou na čtverečkovaném papíře. Téměř všechny historické dokumenty už byly, bohužel, skartovány. Čísla mám proto k dispozici až od okamžiku, kdy jsme v roce 2011 začali používat statistický program.

Od 1. ledna 2011 bylo v naší organizace postupně zaměstnaných jedno sto šedesát tři zaměstnanců. Prozatím nejdelší pracovní poměr trval dvacet šest let a dva měsíce. Naši pečovatelskou službu využilo osm set dvacet osm klientů, u kterých jsme odvedli devadesát tři tisíc tři sta šest návštěv. Osobní asistenci jsme poskytli dvě stě devadesátí dvěma osobám v celkové délce devadesát osm tisíc sedm set padesát hodin služby. Zdravotní ses-

try začaly program využívat až od 1. 9. 2012, od té doby ošetřily pět set devadesát klientů, u kterých odsloužily jedno sto devět tisíc dvě stě devadesát sedm návštěv. Služby pokračují stále dál a čísla každým dnem rostou a doufáme, že to tak bude i v dalších letech.

Charita Praha – Chodov se podílela a stále podílí ještě na mnoha dalších projektech a aktivitách. Například jsme se spolu s vámi ve farnosti účastnili všech ročníků Tříkrálové sbírky a celkem jsme za těch dvanáct let vybrali jeden milion tři sta třicet tři tisíc sedm set osmdesát devět korun a padesát pět halířů. Čísel by mohlo být ještě mnoho. Na vzpomínky by mi nestačily celé Fchodoviny. Popřejme Charitě Praha – Chodov a všem jejím

bývalým, současným i budoucím zaměstnancům i příznivcům radost z díla, moudrost, pokoj a Boží požehnání do dalších let.

30. výročí od založení oslavíme neformální setkáním bývalých i současných zaměstnanců, které se bude konat dne 16. listopadu 2023 od 18:00 hodin ve foyer Komunitního centra Matky Terezy. Pokud byste se chtěli seznámit s lidmi, kteří v Charitě Praha – Chodov pracovali nebo stále pracují, můžete se za námi zastavit. Jen vás prosíme, abyste svou účast předem oznámili na e-mail kancelar@charitapraha4.cz, abychom s vámi počítali při přípravě občerstvení.

Přeji nám všem barevný listopad.

Eva Černá



„VÁNOCE DÁL“ 2023

Charitativní projekt v naší farnosti

Naše farnost již několik let zajišťuje charitativní projekt **Vánoce dál**.

Podstatou projektu je pořízení vánočních dárků pro děti z ekonomicky a sociálně slabších rodin v našich lokalitách Jižního Města. Projekt probíhá ve spolupráci s dvěma základními školami (ZŠ Mikulova a ZŠ Květnového vítězství). Ze škol obdržíme konkrétní přehled obdarová-

vaných dětí a návrh možného dárku ke koupi. Dárky jsou dětem (rodičům dětí) předány prostřednictvím škol.

V pátek 10. a v neděli 12. listopadu bude možnost vždy po každé mši (jak v kostele sv. Františka, tak v KCMT) vybrat si návrh dárku pro konkrétní dítě a dárek pořídit. Předem děkujeme donátorům za jejich aktivní přispění a obstarání dárku.



Dětské okénko

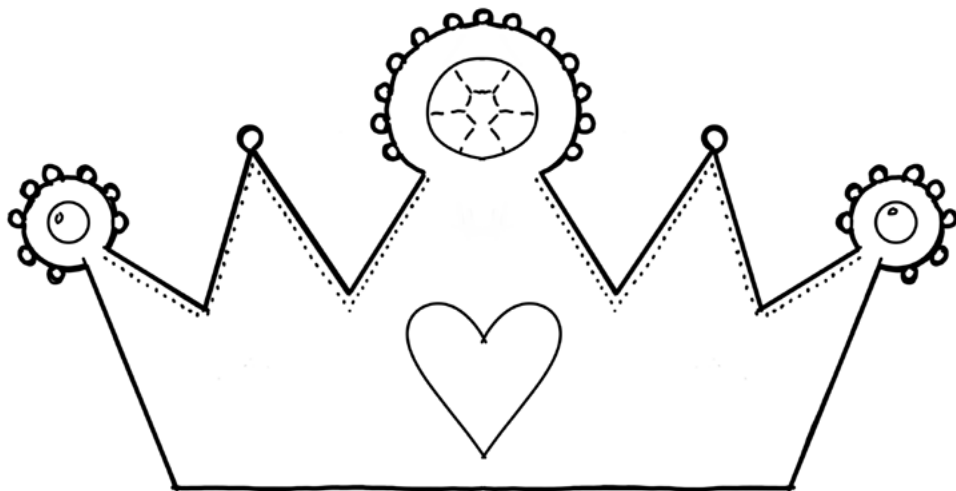
Listopad: svátek Ježíše krále

Milé děti, v listopadu slavíme svátek, kdy si zvlášť připomínáme Pána Ježíše jako krále. Ale ne le-dasjakého krále! Ježíšovo království je království lásky, kde se všichni mají navzájem rádi, pomáhají si a přejí si dobro. Dnes tu tedy pro vás máme symbol Ježíšovy koruny a vy zkuste do ní dokreslit srdíčka se jmény těch, kterým přejete dobré věci.

Jedno srdíčko už na vás v koruně čeká – to je totiž to vaše! Dopište k němu své jméno (nebo aspoň počáteční písmenko jména). Všechna srdíčka pak můžete pěkně vybarvit a uvidíte, jak nádhernou korunu budete mít. Tak ať se vám to podaří!

Příště se na vás zase těší paní

Martina Hlaváčová a Blanka





Setkání

- Pravidelná **setkání Život z víry** pokračují zajímavým tématem Ježíš v Písmu svatém. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.
- Setkávání **Spolu s Bibli v ruce** se konají v úterý (kromě 28. 11., kdy jsou chvály) od 19 hod. na faře – čteme Písmo, diskutujeme o něm, společně odkrýváme význam biblických textů a noříme se do modlitby. Zve Pavla Edita Herciková.
- Na **Základy hebrejského jazyka a myšlení** s Pavlou Editou Hercikovou zveme každé úterý (kromě 28. 11., kdy jsou chvály) od 20.15 na faru.
- Setkání **společenství Hnutí fokoláre** – v pondělí 6. 11. v 19.15 v KCMT. Slovo života na listopad: „*Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad námi (právo)!*“ (1 Sol 5,5). Jana a Viktor Friedovi, tel. 731 625 949.
- Na **pravidelná páteční dopolední setkávání** se můžete těšit každý pátek – **kromě 17. 11.** – v 9 hod v kapli KCMT. Čeká nás bohoslužba slova se sv. přijímáním, poté možnost společného posezení s kávou a občerstvením ve foyer. Srdečně zveme ty, kteří mají dopoledne volno nebo jsou sami, přijďte potkat nové lidi a podělit se o své radosti i starosti. Jana a Viktor Friedovi.
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná *ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi*. V listopadu se sejdeme **1., 8., 15., 22. a 29. 11.** Setkání je určeno matkám i jejich dětem, které jsou vítány. Společně trávíme čas v modlitbě i ve hře. Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.



Knížní obchůdek

Nemoc se stala pravdou,

Marek Orko Vácha – Cesta Brno

Křesťanství je způsob, jakým je člověk na světě, křesťanství jsou oči, kterými vidíme svět a mysl, která vnímá svět, křesťanství je obloha v noci,

křesťanství je sklenice červeného vína po nejlepší obědě v životě, křesťanství jsou první sněženky na zahradě, [...] křesťanství je východ slunce nad Andami, křesťanství je ranní píseň vděčnosti za život, křesťanství je umění, věda i mystika zároveň, křesťanství je cesta k bodu omega. Je to způsob, jak naaranžovat jídlo na talíři, křesťanství je malebnost ve všem. Tohle vám nabízím, tohle je moje evangelium, moje radostná zpráva o světě. Nejsem obchodník s kárajícím prstem, nejsem obchodník s kondomy, jsem obchodník s radostí. Evangelizace je taneční škola, roční příprava katechumenů je nácvik prvních kroků latiny, je to chození do tanečních pro začátečníky i pokročilé.

Nepřeháním, evangelizace skutečně není nic jiného než se naučit, jak si vychutnat čokoládový fondant s vanilkovou zmrzlinou do poslední vteřiny. Nenechte se mýlit, není to tak jednoduché, jak to vypadá.

Dýně útočí! Halloween a historie jeho slavení,

Paolo Gulisano, Brid O'Neill, Paulínky

Poslední dobou už v polovině října zaplavují veřejný prostor vydlabané dýně. Kde se u nás oslavy Halloweenu vůbec vzaly a jaké jsou jejich duchovní kořeny? Autoři nám odhalují, že v dnešní podobě jde především o velký byznys s novopohanskými prvky, který se ve světě rozšířil díky několika kultovním filmům z produkce Hollywoodu. Jak napovídá už název, oslavy Halloweenu „nasedají“ na katolickou slavnost Všech svatých a Památku zesnulých (tzv. Dušiček), ačkoli je překrucují k nepoznání.




Apoštolát modlitby

Úmysl papeže: Za papeže

Modleme se za Svatého otce, aby při plnění svého poslání i nadále s pomocí Ducha Svatého doprovázel svěřené stádo ve víře.

Národní úmysl: Za ty, kdo nežijí svou víru

Modleme se za ty, kdo nežijí podle svého křtu, aby je síla přijaté svátosti přivedla k činnému životu s Bohem.

 FCHODOVINY, zpravodaj ŘK farnosti
Praha – Chodov, 2023 / ročník 22

Redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová
(rozhovory), Jakub Šilhavý (grafika), Anna
Procházková a spol. (foto) | Za obsah odpovídá:
P. Michael Špilar | Náklady na výtisk 16 Kč |
Archiv čísel: kcmt.cz/fchodoviny

Uzávěrka čísla 15. dne předchozího měsíce.
Příspěvky zasílejte na fchodoviny@kcmt.cz.

Možnosti spojení



Kancelář KCMT – Háje

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30



Farní kancelář Chodov

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)



Bankovní spojení:

Banka Creditas **104782676/2250**

Komerční banka **19-9362170227/0100**

P. Michael Špilar (farář)

P. Dominik Frič (farní vikář)

Farní kancelář (fara – Na Sádce)

Karina Juráková (ředitelka KCMT)

Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT

Pavel Urban (trvalý jáhen)

Ladislav Staněk (trvalý jáhen)

Václav Šebek (správce)

Matouš Okrouhlý (předseda KSK Praha)

Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)

Petr Fried (pracovník KCMT)

Charita – Eva Černá (ředitelka)

Charita – pečovatelská služba



Café Terezie Otevírací doba

| | |
|-----------|-------------|
| • pondělí | 15.30–21.30 |
| • úterý | 15.30–21.30 |
| • středa | 15.30–20.00 |
| • neděle | 10.00–13.00 |

A dále v době kulturních programů v KCMT.

Aktuální pořad bohoslužeb

| | kostel sv. Františka | kaple sv. Matky Terezy |
|---------|-------------------------|---------------------------|
| Pondělí | - | - |
| Úterý | 18.00 | - |
| Středa | - | 18.00 |
| Čtvrtek | - | 6.45 |
| Pátek | 18.00 | 9.00* |
| Sobota | 8.00 | - |
| Neděle | 8.00, 20.00 | 9.30, 11.00 |

* *Bohoslužba slova se sv. přijímáním*

Bohoslužby v DS Donovalská a K Milíčovu jsou
v současné době přístupné pouze pro klienty.
Jedna nedělení bohoslužba je přenášena na farním
kanále [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha).

| | |
|--------------------------|--|
| 272 934 261, 603 151 265 | farar@kcmt.cz |
| 776 614 411 | farnivikar@kcmt.cz |
| 272 934 261 | farar@kcmt.cz |
| 731 625 970 | reditelka@kcmt.cz |
| 242 485 826 | - |
| 272 911 264 | - |
| 724 112 799 | stanek@kcmt.cz |
| 242 485 830, 734 547 021 | spravce@kcmt.cz |
| - | info@kskpraha.org |
| 733 770 847 | asistentka@kcmt.cz |
| - | kustod@kcmt.cz |
| 737 322 569, 242 485 823 | kancelar@charitapraha4.cz |
| 737 948 638, 272 941 972 | socialnisluzby@charitapraha4.cz |

LISTOPAD

v naší farnosti

| Datum | Čas | Akce |
|----------------|--------|---|
| | | SVÁTEK VŠECH SVATÝCH |
| 2. 11. | 6.45 | Mše sv. v kapli Matky Terezy |
| | 17.00 | Dušičková pobožnost na Chodovském hřbitově |
| | 18.00 | Mše svatá v kostele sv. Františka na Chodově |
| 3. 11. | 13.00 | Možnost uctít vzpomínkou zemřelé (kaple KCMT) |
| | -20.00 | |
| 9. 11. | 19.00 | ZMT s Jonášem Šerých: „Etika umělé inteligence“ Sál KCMT. Více informací uvnitř čísla. |
| 11. 11. | | Farní výlet Sraz v 9.20 na nádraží Horní Měcholupy. Krajem Josefa Lady, cca 14 km – není třeba se hlásit, stačí přijít. |
| 19. 11. | 15.00 | Odpolední tanečnírna s kapelou Hvězdný prach |
| | -18.00 | |
| 23. 11. | 19.00 | NAD UMĚNÍM ŽIVOTA, 3. setkání: Jak si odpustit, přijmout se a ze svých slabin udělat svůj dar? Přednáší psychoterapeut, supervizor a kouč Mgr. Vlastimil Marušák (KCMT). Více informací uvnitř čísla. |
| 23.–26. 11. | | Kurz ikonopisu s Martinem Damianem (více info na webu) |
| 26. 11. | 16.00 | Koncert flétnového souboru VIVAT FLAUTO (Sál KCMT) |
| 1. 12. | 15.00 | Výroba adventních věnců (více info na webu) |
| 2. 12. | 10.00 | ADVENTNÍ JARMARK POD STŘECHOU |
| | -18.00 | Možnost koupit originální dárek, dát si svařák a nějakou dobrotku. Hudební vystoupení Větráku, Větrníku a Větrníčku. (KCMT) |
| | 16.00 | O království, kde strašilo Divadlo pro děti od 5 let. Více informací uvnitř čísla. Vstupné 100 Kč. |

Pravidelný program:

- **Páteční setkávání (nejen) seniorů** každý pá od 9.00. Společná bohoslužba slova. Následuje posezení u kávy a občerstvení. (KCMT)
- **Cvičení nejen pro seniory.** Každou středu 9.15–10.15 a 10.30–11.30, vede Radka Pospíchalová, cena 1 hodiny s permanentkou je 100 Kč.

Cena 1 výtisku 16 Kč.